

Sygn. akt V GC 775/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Rafał Rogiński

Protokolant: sekr. sądowy Monika Grodzka

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2021 roku w Ostrołęce

na rozprawie sprawy z powództwa

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. KRS (...)

przeciwko

(...) Spółka Akcyjna w W.

KRS (...)

o zapłatę 20 040,99 zł

orzeka:

- zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 10 956,48 zł (dziesięć tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt sześć złotych czterdzieści osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:
10 741,23 zł od dnia 09 maja 2019 roku do dnia zapłaty;
215,23 zł od dnia 06 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałej części;
- ustalając, że powód wygrał proces w 54,67 %, a pozwany w 45,33% tytułem zwrotu kosztów procesu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1432,87 zł;
- nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostrołęce kwotę 225,13 zł (dwieście dwadzieścia pięć złotych trzynaście groszy) a od powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostrołęce kwotę 186,67 zł (sto osiemdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych.

Sędzia

Rafał Rogiński

Sygn. akt V GC 775/19

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w pozwie skierowanym przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 20 040,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 19 825,74 zł od dnia 26 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty i od kwoty 215,25 zł od dnia 06 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. Uzasadniając pozew powód wskazał, że w dniu 07 kwietnia 2019 r. w wyniku zdarzenia komunikacyjnego doszło do uszkodzenia pojazdu marki (...) o nr rej. (...) należące do S. C.. Sprawca zdarzenia miał zawartą z pozwanym umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany tytułem szkody wypłacił na rzecz poszkodowanego kwotę 2 399,76 zł brutto.

Powód nabył od następców prawnych poszkodowanego wierzytelności przysługujące mu wobec pozwanego.

W dniu 11 września 2019 r. wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu. Od nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda oraz argumentował, że powód nie udowodnił faktu naprawy pojazdu jak również, iż powód nie wykazał, że szkoda powstała po jego stronie była wyższa od kwoty wypłaconej przez pozwanego. Pozwany zakwestionował również domaganie się przez powoda zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 07 kwietnia 2019 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki (...) nr rej. (...) będący własnością S. C.. Sprawca zdarzenia miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z (...) Spółka Akcyjna w W.. Przedmiotowa szkoda została zgłoszona przez poszkodowaną pozwanemu i zarejestrowano ją pod numerem (...).

Na mocy decyzji z dnia 25 kwietnia 2019 r. wypłacono poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 2 399,76 zł.

W dniu 06 maja 2019 r. poszkodowany uznając, że wypłacona kwota nie jest wystarczająca na naprawę pojazdu zawarła z (...) w N. umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu wobec pozwanego wynikającej ze szkody numer (...). Następnego dnia (...) w N. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności nabytej od poszkodowanego. Powód zlecił firmie Biuro (...) sporządzenie kalkulacji naprawy celem wyliczenia kosztów naprawy pojazdu. Koszt sporządzenia kalkulacji wyniósł 215,25 zł

Wezwaniem do zapłaty z dnia 29 maja 2019 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 20 040,99 zł. Pozwany pismem z dnia 28 czerwca 2019 r. poinformował powoda, o tym że w jego ocenie wypłacone odszkodowanie odpowiada stracie w majątku osoby poszkodowanej w zdarzeniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: pisma (...) z dnia 25.04.2019 r. k 14, umowy przelewu wierzytelności z dnia 06.05.2019 r. k 15, oświadczenia k 16, umowy przelewu wierzytelności z dnia 07.05.2019 r. k 17, kalkulacji naprawy k 19-21, faktury k 22, wezwania do zapłaty k 23-24, pisma (...) k 25-26, zeznań świadka S. C. k 65, aktu szkody na płycie CD k 41, pełnomocnictwa k 123, pełnomocnictwa k 125.

Sąd zważył co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W przedmiotowej sprawie sporna była kwota przysługująca powodowi z tytułu naprawienia szkody powstałej w wyniku zdarzenia komunikacyjnego oraz obowiązek poniesienia kosztów sporządzonej kalkulacji naprawy.

Przede wszystkim Sąd nie podzielił przytoczonej w sprzeciwie od nakazu zapłaty argumentacji pozwanego co nieważności umowy cesji.

Na podstawie art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Nie można mówić o sprzeczności umowy przelewu z naturą stosunku jaki powstał na skutek szkody czy o naruszeniu zasad współżycia społecznego. Zdaniem Sądu z treści umów przelewu wierzytelności wynika strony, że jej strony w prawidłowy sposób oznaczyły wierzytelności. Ponadto stwierdzić należy, że w przypadku odpowiedzialności in solidum chodzi o całkowicie odmienne zobowiązania, związane z jednym celem, zwykle w postaci naprawienia jednej szkody. Powyższe skutkuje tym, że w wyniku zdarzenia rodzącego odpowiedzialność posiadacza pojazdu mechanicznego powstają samodzielne zobowiązania tak po stronie sprawcy szkody, jak i ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, a odrębność tych tytułów prawnych powoduje, iż losy tych zobowiązań mogą być różne. Konsekwencją tego stanu rzeczy musi być zachowanie niezależności poszczególnych stosunków prawnych w czasie ich trwania. Stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 maja 2014 r. III CSK 224/13.

Dlatego zdaniem Sądu ze względu na niezależny byt zobowiązania każdego z dłużników (ubezpieczyciela i ubezpieczonego) jak również specyfikę odpowiedzialności in solidum uprawnione jest zbycie przez poszkodowanego przysługującej mu wierzytelności względem tylko jednego z dłużników.

Na podstawie art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Fundusz Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz.1152 ze zm.) obowiązkowym ubezpieczeniem objęta jest odpowiedzialność cywilna posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Z art.34 ust.1 i art.36 ust. 1 w/w ustawy wynika, że odszkodowanie, które zakład ubezpieczeń, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązany jest wypłacić poszkodowanemu, ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej, jeżeli są oni zobowiązani do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała sama odpowiedzialność pozwanego za sprawcę szkody. Pozwany podnosił jednak, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił odszkodowanie, a ponadto aby zminimalizować szkodę oferowała poszkodowanemu naprawę pojazdu w warsztacie należącym do Sieci Naprawczej (...).

W ocenie Sądu należne poszkodowanemu odszkodowanie powinno odpowiadać niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy pojazdu a jedynym kryterium ustalenia wysokości odszkodowania jest koszt należycie wykonanej naprawy niezależny od tego czy pojazd został faktycznie naprawiony a jeżeli został to za jaką kwotę. Stanowisko takie znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie czemu wyraz dał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 20 lutego 2019 r.

(Sygn. akt III CZP 91/18) oraz uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r.

(Sygn. akt II CNP 41/17)

Z oświadczenia złożonego przez poszkodowanego wynika, że wypłacona przez pozwanego kwota nie była wystarczająca na pokrycie kosztów naprawy jego pojazdu. Okoliczność ta została potwierdzona, przez poszkodowanego w trakcie

składanych przed Sądem zeznań. Jednak kluczowym dowodem w sprawie określającym wysokość kwoty niezbędnej do naprawy uszkodzonego pojazdu były opinie biegłego. W sprawie sporządzone zostały łącznie trzy opinie. W ocenie Sądu sporządzone opinie są rzetelne, wyczerpujące i nie ma jakichkolwiek podstaw do ich zakwestionowania. Ostatecznie strony nie złożyły zastrzeżeń do trzeciej opinii. Biegły odpowiadając na postawione pytania wskazał, że koszt naprawy samochodu z uwzględnieniem 15% dodatku na materiały lakiernicze w związku z lakierem perłą i obniżeniem o 40% ceny błotnika tylnego prawego w związku z wadliwie wykonaną jego naprawą, będzie wynosił 10 639,73 zł netto a z podatkiem VAT 13 140,99 zł. (opinia uzupełniająca wniosku końcowy k 91 akt sprawy).

Biegły uznał również za zasadne obniżenie ceny oryginalnego błotnika tylnego prawego o 40%, w związku z wadliwością wykonania jego naprawy (opinia uzupełniająca, wnioski końcowe k 112 akt sprawy).

W ocenie Sądu wyżej wymieniona kwota odpowiada wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody.

Sąd nie podzielił również stanowiska pozwanego, kwestionującego zasadność wydatków poniesionych przez powoda na opinię rzeczoznawcy. W uchwale z dnia

02 września 2019 r. (Sygn. akt III CZP 99/18) Sąd Najwyższy stwierdził,

że „poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania.

Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie powód bez prywatnej ekspertyzy nie tylko nie mógłby określić wysokości żądanej kwoty lecz mógłby mieć w ogóle wątpliwości co do celowości wniesienia powództwa. Tak więc mając na uwadze treść zacytowanej uchwały Sąd uznał, zasadność domagania się przez powoda od pozwanego kwoty 215,25 zł z tytułu wydatków poniesionych na sporządzenie prywatnej ekspertyzy.

Powództwo zostało oddalone w zakresie kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy kosztami naprawy auta określonymi w prywatnej ekspertyzie dołączonej do pozwu

a kosztami naprawy wskazanymi w opinii biegłego (o kwotę 9 084,51 zł) oraz

w zakresie odsetek od kwoty 10 741,23 zł. (zasądzono od 09 maja 2019 r. zamiast od 26 kwietnia 2019 r.)

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie 100 k.p.c. Ponieważ powództwo zostało częściowo oddalone to koszty zostały stosunkowo rozdzielone między stronami.

Na koszty procesu w sprawie, poniesione przez stronę powodową składają się opłata od pozwu w wysokości 1 003,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa

w wysokości 17,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3 600,00 zł oraz uiszczona zaliczka w poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1 000,00 zł. Pozwany uiszczył opłatę skarbową od pełnomocnictwa i poniósł koszty wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 3 600,00 zł.

Ponieważ powód wygrał sprawę w 54,67% a pozwany w 45,33% to pozwany ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 1 432,87 tytułem zwrotu kosztów procesu. Część wynagrodzenia biegłego została w wypłacona tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostrołęce (kwota 411,80 zł) więc kwotę tą nakazano pobrać odpowiednio od pozwanego w 54,67% (225,13 zł) i powoda w 34,72% (186,67 zł).

Sędzia Rafał Rogiński

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)